

GETUIGENIS BIJ HET OVERLIJDEN VAN BERT DEWILDE

Kortrijk 06 maart 2020.

Beste Jo, Patrick en Lut, Inge en Jean-Paul, Katrien en Marc, Annick en Patrick, beste klein- en achterkleinkinderen van Bert.

Beste familie, talrijke vrienden en kennissen van Bert, beste ridders en jonkvrouwen van 't Manneke uit de Mane.

Als vriend en voorzitter van de Orde van 't Manneke uit de Mane, bied ik u allen onze oprechte christelijke deelneming aan en wensen wij u heel veel sterkte toe.

Ik sluit mij aan bij alle rouwbetuigingen die u in de voorbije dagen, die u vandaag en heel in het bijzonder in deze stemmige rouwplechtigheid werden gebracht.

Een rouwhulde schrijven over een culturele duizendpoot, over iemand die een leven geleid heeft met duizend facetten, over een heel bijzondere, fijne, mooie en welbespraakte man is geen sinecure. We zouden eigenlijk een volledige academische zitting kunnen wijden aan alle aspecten van de persoon en de figuur Bert Dewilde.

Bert is 95 jaar geleden geboren, op 18 februari 1925, hier enkele kilometer verder in Bissegem. Hij was geworteld en gebeiteld in echte, goeie West-Vlaamse klei.

We kennen mekaar al lang maar via 't Manneke uit de Mane zijn we echte vrienden geworden met een zeer groot respect voor elkaar. Mijn schoonvader, wijlen Valère Arickx, was reeds lang met jou bevriend en hoe vreemd de wereld toch in mekaar zit: wijlen mijn vader, ook van 1925, bleek een klasgenoot van jou te zijn in Sint-Thomas.

Alfred de Musset, de 19de eeuwse Franse schrijver parafraserend, kan ik stellen: " De geschiedenis van Bert zijn leven, is de geschiedenis van zijn **hart**", zijn **hart** dat het vorige week na een rijk leven begeven heeft.

Bert als persoon omschrijven is spreken over "**houden van.**"

Bert hield van zijn gezin en zijn familie. Van jou Jo, zijn grote liefde en steunpilaar, zijn gouden rechterhand. Jullie waren zoals men zegt en velen nu nog zeggen echt “ een schoon koppel.”

In 't voorjaar 2018, ik was erbij, vierden jullie nog jullie briljante huwelijksjubileum in het stadhuis te Kortrijk. Jullie huwden toen 65 jaar geleden op 1 april 1953. “Ja, zei Bert, ik koos die dag. Indien er iets zou mislopen kon ik nog altijd zeggen dat 't maar een grapje was.”

Bert hield zielsveel van zijn kinderen Patrick, Inge, Katrien en Annick en hun echtgenoten. Zijn klein- en achterkleinkinderen, voor wie Bert en Jo Bonnie en Bompie waren, waren zijn oogappels.

Bert hield van het vlas. Bert en vlas zijn onlosmakelijk met elkaar als een knot verbonden, verstringeld, verweven met zijn grootvader die vlasser was.

De opening van het Vlasmuseum in de gerestaureerde hoeve Beeuwaert in de Etienne Sabbelaan te Kortrijk, op 3 april 1982 was een mijlpaal in je leven, was de bekroning van je levenswerk.

Je mocht in het Vlasmuseum en later ook in het in 1998 geopend Kant- en Linnenmuseum zowel de groten der aarde als de zovele gewone mensen, bezoekers van heinde en verre begroeten.

De verhuis in 2014 naar Texture heeft je pijn gedaan maar je bent steeds waardig gebleven, rechtop en fier als een onbuigzame vlasvezel, als een statige vlaskapel in Vlaamse velden.

Bert hield van de mensen, van zijn streek, van het leven, van kunst en cultuur.

Overall waar Bert kwam was hij graag gezien. Hij had présence, de mensen hingen aan zijn lippen als hij iets vertelde, als hij zijn ontelbare voordrachten gaf over Vlaamse spreuken en zegswijzen. Hoe hij het deed, terwijl hij soms maar half hoorde wat men hem zegde, was een wonder, maar hij bleef dat tot op hoge leeftijd doen. Een wonderbaarlijk man.

Hij is onder andere de grondlegger van de Sinksenfeesten, stoetenbouwer, organisator van openluchtspelen, ontwerper van de Streuvelsroute, bedenker van de West-Vlaamse Textieldagen en zo veel meer.

Hij werd in 1993 gelauwerd met de Groeningeprijs, in 1998 verkoos de Krant van West-Vlaanderen hem tot West-Vlaming van het jaar voor cultuur.

Hij kreeg de Gouden Pluim voor zijn auteurswerk en Europese onderscheidingen voor zijn Vlasmuseum.

Bert heeft het leven met beide handen gegrepen. Horatius achterna plukte hij het mooie van iedere dag, Carpe Diem.

Ik ben zeker dat, indien we nu de hemelpoorten stiekem ietwat zouden kunnen opendoen, we zouden kunnen zien en horen dat hij daar weeral bezig is met organiseren, schrijven, voordrachten geven en fijne humor rond te strooien.

Bert hield ook van het woord én was een man van zijn woord.

Een woord van Bert was een woord!

Hij had daarbij een mooie, warme, onderhoudende en welluidende stem.

Bert had daarenboven een fijne, originele, onnavolgbare pen. Hij schreef zowel in de volkstaal als in het ABN, het Algemeen Begrijpbaar Nederlands zei hij toen altijd.

Van zijn hand zijn onder andere een Gids voor Groot-Kortrijk in 1982, 20 Eeuwen Vlas in Vlaanderen in 1983, Lachtraantjes aan de Taaltrapeze in 1994, "300 originele en pittige doordenkertjes " in 2007 en was hij mede-auteur van het boek Kortrijks vwo begunders en kenders in 2012.

Bert was een wandelende, nooit stilzittende encyclopedie van spitsvondigheden, woordenspielerei en doordenkertjes. Als hij bij mij in de wagen zat, en dat deed hij graag, de voorzitter die chauffeur was voor de ondervoorzitter, dan zweeg hij geen seconde en bleef hij maar zinnen en woordspelingen maken op nummerplaten, opschriften van vrachtwagens, namen van gemeenten of publiciteitsborden. Situatiehumor en fijnzinnigheid van de hoogste plank.

Hij schreef zijn bedenkingen daarenboven nooit op mooi wit A4 papier maar op gebruikte enveloppen en vooral op de vergeelde schriftjes van De Atlas van vroeger.

Bert hield van tekenen. Naast een wonderlijke geschreven pen hanteerde Bert als een volleerd kunstenaar ook het potlood en de chinese inktpen voor het maken van tekeningen, strips en karikaturen.

Als striptekenaar creëerde hij de beroemde personages van Kastar Toernavis en Disten Pulle.

Als tekenaar ontwierp hij met een knipoog en een gestileerde guitigheid logo's voor bedrijven, affiches en vlaggen zoals ook deze van 't Manneke uit de Mane hier achter mij.

Als karikaturist tekende hij de dischkaarten van 't Manneke, bracht hij vier jaar toeretappes in beeld, maakte hij o.a. een wandschilderij "De Folklore in West-Vlaanderen" in het Torenhof te Eernegem.

Bert hield tenslotte van humor, zowel de gesproken als de geschreven humor.

De Amerikaans-Britse dichter T.S. Eliot schreef: " Humor is de beste manier om een boodschap te brengen. "

Dat heeft Bert ten overvloede gedaan.

Je voelde gewoon aan Bert dat hij een vat vol humor was. Zijn aangezicht, zijn twinkelogen, zijn gevatte tussenkomsten en woordenspielerei waren telkens scheutjes vers bloed, extra pigment aan iedere ontmoeting.

Bert schiep onvergetelijke typetjes zoals Kastar Toernavis en vooral Disten Pulle die jarenlang te horen was op radio West-Vlaanderen. Hij begon telkens zijnen exposé met " Elk ne goeien avond. En g' hèt ollemolle de complimenten van mien Mèrlewieze."

Bert schreef, teveel om op te sommen, rijmen, sketchen en liedjes. Hij was ook de auteur van de eerste Kortrijkse Revue: " Kortrijk 800 en oneffen."

Bert was tenslotte de onvolprezen tekenaar en medeauteur van 't Manneke uit de Mane. Zijn humor was fijn, spitant, nooit grof of vulgair, nooit kwetsend of agressief. Neen, zijn humor was telkens een pinte vers bloed, een vat vol levensvitaminen.

Op 22 oktober 1978 werd Bert te Diksmuide ridder geslagen in de Orde van 't Manneke uit de Mane, de hoogst bereikbare onderscheiding hier op aarde. Zijn peter was wijlen mijn schoonvader Valère Arickx. In zijn dankwoord zei Bert onder andere: " Als ik hier al die ridders van 't Manneke uit de Mane bekijke en ne keer op hunder haar lette, 'k peinze dat we van nu voort de Ridderorde beter zoe'n indelen in een Orde van de Halve Mane, de Volle Mane, het Eerste Kwartier, de Bedekte Mane en de Roste Mane."

Op 2 februari 2002 werd Bert tot ondervoorzitter benoemd van 't Berek, 't bestuur van 't Manneke.

Bert, om het met Augustinus en Bram Vermeulen te zeggen: “ Dood ben je pas als je bent vergeten.”

Bert, we zullen je nooit vergeten. We zijn je allemaal dankbaar om wie je geweest bent, om wat je gedaan hebt, om wat je betekent en zult blijven betekenen voor ons allemaal.

En als we 's avonds naar de hemel, 't firmament, naar 't Manneke uit de Mane gaan kijken, dan weten we zeker dat ge daar zijt en met je pretogen naar ons zit te pinkelen en te fonkelen.

Ik wil afsluiten met een mooie tekst van priester-dichter, ridder in 't Manneke, Djoos Uyttendoale:

“ E vriend is lik e stekkerdroad

Je kut dr'an vaste roak'n

En aje were weg wilt goan

't doe zeer je los te moak'n.”

Bert, 't doet veel zeer je los te laten.

Rust nu maar waar je bent, hierboven, daar aan de overkant.

Tot weerziens, à Dieu.

Johan Colpaert